

Γράφει ο **Σταύρος Μανίκας***

Η εργατική τάξη, ο λαός, δέχεται την μεγαλύτερη σε ένταση και σκληρότητα, επίθεση από τον καπιταλισμό, αυτόν τον αιώνα. Μια επίθεση που τα πρόθυμα πολιτικά τσιράκια των τραπεζιτών, των εφοπλιστών, των βιομηχάνων, των εκπροσώπων δηλαδή ξένου και ντόπιου κεφαλαίου, προσπαθούν να την πλασάρουν, να την φτιασιδώσουν, να την καλύψουν και να την δικαιολογήσουν πίσω από το σαθρό, γελοίο ψευτοδίλημμα « για την σωτηρία της χώρα , της πατρίδας».

Αυτό που επιβάλλεται να καταλάβει ο εργάτης, ο άνεργος, ο συνταξιούχος, ο μαθητής, ο φοιτητής, ο αγρότης, το σύνολο δηλαδή του φτωχοποιημένου λαού, είναι για το ποιά πατρίδα μιλάνε και ποιά χώρα θέλουν να σώσουν και φυσικά ποιος θα πληρώσει το μάρμαρο για αυτό το «σώσιμο» .

Όπως σε κάθε χώρα του κόσμου που κυριαρχεί ο καπιταλισμός και εξουσιάζει η αστική τάξη, έτσι και στην δική μας υπάρχουν δυο πατρίδες:

Η μια είναι η πατρίδα των πλούσιων, των μεγαλοεργολάβων, των εφοπλιστών, των μιζαδόρων, των αρπακτικών, των λαθρεμπόρων, των βολεμένων σε καίριες κρατικές θέσεις που σε αγαστή συνεργασία μεταξύ τους λεηλατούν τον πλούτο που παράγει με τον ιδρώτα της, με το αίμα της η εργατική τάξη.

Είναι αυτοί που ετσιθελικά αρπάζουν τον κόπο του εργάτη, του αγρότη, που κατακλέβουν τα δημόσια ταμεία, που στήνουν και ξεστήνουν επιχειρήσεις ανάλογα με τα κέρδη και τις -δήθεν- ευρωπαϊκές επιδοτήσεις, οι οποίες κι αυτές είναι κλεμμένες από τον μόχθο των εργατών. Είναι αυτοί που κατακλέβουν τις εργατικές εισφορές από τα ασφαλιστικά ταμεία και τον ΟΑΕΔ, στερώντας απ τους εργάτες ακόμα κι αυτή την αξιοπρεπή διαβίωση στο γύρισμα και το κλείσιμο του κύκλου της ζωής. Είναι αυτοί, που έχουν υποχείρια αυτά τα πρόθυμα ιδιοτελή πολιτικά καθάρματα των αστικών κομμάτων αλλά και του κυβερνητικού και εργοδοτικού συνδικαλισμού, πιστά σκυλιά στην δούλεψη τους, που είτε με νομοσχέδια και νομοθετικές πράξεις είτε με την καθήλωση του εργατικού κινήματος, έρχονται κάθε στιγμή να τους βοηθήσουν να κατακλέψουν τον εργατικό πλούτο, να νομιμοποιήσουν αυτή την αρπαγή και ακόμα -σε μεγάλα ζόρια- να τους απαλλάξουν απ τις όποιες ποινικές ευθύνες.

Παραδείγματα υπάρχουν πολλά :

- Η περιβόητη λίστα Λαγκάρντ, στην οποία εμφανίζονται αρκετά απ αυτά τα κοράκια που αφού κατάκλεψαν τον λαό, έστειλαν τα κλοπιμαία σε τράπεζες του εξωτερικού και με συνεργό και αρωγό την ελεγχόμενη αστική δικαιοσύνη παραμένουν στο απυρόβλητο.

- Οι «Εθνικοί» λαθρέμποροι που αντί να ελεγχθούν στοιχειωδώς, αθρώνονται και επιβραβεύονται με χαριστικές παραχωρήσεις οργανισμών (ΟΠΑΠ).

- Οι μεγαλοφειλέτες-κλέφτες του δημοσίου που με φωτογραφικά άρθρα σε νομοσχέδια τους χαρίζονται δισεκατομμύρια ενώ ταυτόχρονα ορίζονται κάποιοι από αυτούς και διοικητές στα τραπεζικά συγκροτήματα με κλασικότερο παράδειγμα τον Γ. Δαυίδ , ο οποίος αφού χρεοκόπησε την «Κατσέλης ΑΕ» και μετέφερε την έδρα της Coca Cola ΖΕ στην Ελβετία ανταμείφτηκε για την «βοήθεια του στην σωτηρία

της πατρίδας», με την θέση του προέδρου στην χρηματοδοτούμενη –πάλι ετσιθελικά- από το αίμα των εργατών Eurobank.

Αυτή είναι η μια πατρίδα που πραγματικά σώζουν οι καπιταλιστές και οι υπηρέτες τους.

Μόνο που υπάρχει και μια άλλη πατρίδα, η φτωχή πατρίδα του εργάτη, του μικροαγρότη, του μαθητή των δημόσιων σχολείων στις γειτονιές μακριά απ την Εκάλη και το Πανόραμα, του συνταξιούχου, του φοιτητή και του νεοάστεγου.

Αυτοί αποτελούν την φτωχή πατρίδα και που τους επιβάλλεται να πληρώσουν όλες τις αρπαχτές και την καταλήστευση που έκαναν αυτά τα κοράκια που κόπτονται σήμερα για την σωτηρία τους.

Έτσι η «σωτηρία της πατρίδας» από την μια προβλέπει για τους τραπεζίτες να βλέπουν τα ταμεία τους να «τιγκάρουν» από 210 δις ευρώ κλεμμένο εργατικό μόχθο, τους εφοπλιστές να μεγαλώνουν τα κέρδη τους πνιγμένοι κυριολεκτικά μέσα σε φοροαπαλλαγές και χαριστικές ρυθμίσεις, τους βιομηχάνους να καλύπτουν αλλά και να αυξάνουν τα κέρδη τους μειώνοντας το εργατικό κόστος, ενώ από την άλλη ο εργάτης, ο μισθωτός, ο συνταξιούχος να βλέπει κάθε μέρα το ήδη πενιχρό του εισόδημα να καταληστεύεται από τους αυτοαποκαλούμενους σωτήρες και να κατακυβιάει κάτω από το όριο της φτώχειας.

Σ αυτήν την πατρίδα της αστικής τους δημοκρατίας που «σώζουν» τα πολιτικά και οικονομικά όρνια του καπιταλισμού, κάθε μέρα τσακίζονται δημόσια και κοινωνικά αγαθά, με μοναδικό σκοπό να τα πάρουν όλα υπό τον έλεγχό τους, για να γεμίσουν ακόμα περισσότερο με κέρδη της σαπισμένες τους κοιλιές.

Ο φτωχοποιημένος λαός, ο άνεργος-εργάτης, καθισμένος στην γωνιά πλημμυρισμένος από οργή και αγανάκτηση προσπαθεί μέσα στο σοκ της επίθεσης να βρει στήριγμα που θα του δείξει τον δρόμο για να αντιμετωπίσει αυτή την ανελέητη επίθεση. Χωρίς να είναι άμοιρος ευθυνών για την λάθος εκπαίδευση του χρόνια και χρόνια στον ατομικισμό, στην απαξίωση των μαζικών αγώνων, στην απομάκρυνση και άρα αποδυνάμωση του εργατικού κινήματος, δυστυχώς τώρα είναι πιο ευάλωτος από ποτέ στον κάθε είδους «σωτήρα» που του εμφανίζει η αστική εξουσία για να τον αποπροσανατολίσει.

Είναι πλέον ξεκάθαρο πως η ανασυγκρότηση του μαζικού εργατικού κινήματος και η αντεπίθεση με κάθε τρόπο και μέσο στην αστική εξουσία, είναι μονόδρομος.

Για να γίνει όμως αυτό θα πρέπει το μαζικό εργατικό κίνημα να απαντήσει στα «μέτρα» της κρίσης των καπιταλιστών, να διαλαλήσει σε όλους τους τόνους ότι είναι μαχητικό και οραματικό και πως μπορεί να υπερβεί κάθε –μα κάθε- περιορισμό της δράσης του που του επιβάλλει η πλουτοκρατία.

Αυτό το χρέος, αυτή η υποχρέωση και το καθήκον, πέφτει στις πλάτες των δυο παραδόσεων του επαναστατικού εργατικού κινήματος: στην κομμουνιστική και την αναρχική – ελευθεριακή.

Είναι χρέος τιμής κάθε κομμουνιστή κάθε αναρχικού εργάτη αγωνιστή να συμβάλλει όχι μόνο στο σταμάτημα του εκφυλισμού του εργατικού κινήματος από την αστική τάξη, αλλά να συμμετάσχει ενεργά στην επανεκκίνηση του.

Το «στοίχημα» μεγάλο και οι δυσκολίες ακόμα μεγαλύτερες. Αλλά αυτό είναι και το μεγάλο πλεονέκτημα αυτών των χώρων. Ότι –μόλις ξεπεράσουν τις αγκυλώσεις τους- τα καταφέρνουν περίφημα στις ιστορικές δυσκολίες.

Για να υπάρξει αυτή η έφοδος , η αντεπίθεση προς την αστική εξουσία θα πρέπει να απαλλαχθούν όλες οι οργανώσεις και οι συλλογικότητες από το «σύνδρομο του καπελώματος» . Το «φάρμακο» γι αυτό το σύνδρομο λέγεται διάλογος και το αποτέλεσμα του επαναστατικό πλαίσιο. Μέσα από μια ειλικρινή σοβαρή

συζήτηση, να σταματήσει κάθε τέτοια απόπειρα από όσους προσπαθούν να «καπελώσουν» τους άλλους και ταυτόχρονα να απελευθερωθούν όσοι φοβούνται πως θα καπελωθούν. Εξάλλου τόσο οι προσπάθειες καπελώματος όσο και ο φόβος ότι μπορεί να συμβεί είναι τα αίτια που ταξικοί ανέντακτοι κυρίως αγωνιστές, απογοητεύονται και αποχωρούν αποδυναμώνοντας κι άλλο το ήδη κατακερματισμένο και αδύναμο κίνημα.

Στον διάλογο αυτό θα πρέπει να πάρουμε σοβαρά υπόψη αρκετές πραγματικές παραμέτρους .

Η σημαντικότερη είναι πως το συντριπτικά μεγαλύτερο μέρος της τάξης μας δεν το ενδιαφέρει και δεν το απασχολεί καν ποιος η ποια οργάνωση ή συλλογικότητα είναι πιο επαναστατική, πιο μαρξιστική, πιο «ταξική» από την άλλη. Αυτό που ενδιαφέρει την τάξη μας είναι να δει αυτούς που θα την βοηθήσουν να ξαναβρεί την χαμένη της ταυτότητα, τη σκληρή - μαχητική και αποφασιστική της δράση. Θέλει να βρει αυτούς που θα είναι ταυτόχρονα τιμωροί των δεσμοφυλάκων του αλλά και εκφραστές των αδυνάτων. Αυτοί που θα διεκδικούν ΟΧΙ από την εξουσία, αλλά την ίδια την εξουσία με πάθος σχέδιο και πίστη στον σκοπό της και που δεν είναι κανένας άλλος πλην το όφελος του φτωχού λαού, του αδικημένου, του εκμεταλλευόμενου και το πέρασμα στη κοινωνία της κοινωνικής χειραφέτησης.

Ένα άλλο είναι η σύνδεση των κειμένων, των προκηρύξεων, των ανακοινώσεων με πραγματικές δράσεις. Η τάξη μας δεν αρκείτε πια να βλέπει τις παραδόσεις της να μένουν στην ηττοπάθεια μέσω καταγγελιών αλλά θέλει να τις βλέπει να σχεδιάζουν να οργανώνουν και τέλος να πραγματοποιούν τον εργατικό , τον λαϊκό επαναστατικό αγώνα.

Μια καλή αρχή θα μπορούσε να γίνει από αυτό που οι ίδιες οι ιστορικές στιγμές επιβάλλουν:

Από την διοργάνωση μιας πλατιάς σύσκεψης στην οποία να συμμετάσχουν όλες οι αγωνιστικές τάσεις του κινήματος μέσα από τις συλλογικότητες και τα ταξικά εργατικά σχήματα.

Μια διοργάνωση που θα έχει σαν πρωταρχικό στόχο την δημιουργία πλαισίου για την επανεκκίνηση του μαζικού κινήματος.

Με απλές , γρήγορες κινήσεις χωρίς φανφάρες και τυμπανοκρουσίες, να γίνει μια άμεση συζήτηση και να συγκροτηθεί μια συντονιστική επιτροπή που θα προχωρήσει αυτό το εγχείρημα. Αν υπάρχει διάθεση από όλους να βγουν επιτέλους από τους μικρόκοσμούς τους η επιτυχία θα είναι παραπάνω από σίγουρη.

Μέσα απ το πλαίσιο για την επανεκκίνηση του εργατικού κινήματος να δοθούν πραγματικές αγωνιστικές απαντήσεις σε θέματα όπως η οργάνωση της λαϊκής αντιβίας κατά της κρατικής βίας και καταστολής, ενιαίο αντιφασιστικό κίνημα που δεν θα αναλώνεται σε συνθήματα και καρικατούρες διαδηλώσεων αλλά ουσιαστικές παρεμβάσεις και εκεί που χτυπάει η καρδιά της εργατικής τάξης: στην γειτονιά, στο σχολείο , στους χώρους δουλειάς.

Είναι καιρός πια οι χώροι των παραδόσεων της εργατικής τάξης, παρότι έχουν δώσει λαμπρές στιγμές μέσα από συγκρουσιακές καταστάσεις με την εξουσία, μέσα από μορφές αλληλεγγύη, από κοινωνικούς και εργατικούς αγώνες , να κάνουν σαφή και ξεκάθαρη την διάθεση τους πως θα κινηθούν, θα παλέψουν, θα αγωνιστούν έξω απ τα πλαίσια της αστικής νομιμότητας, ότι θα πάψουν να κινούνται κριτικά στις άκρες του συστήματος και περιφερειακά γύρω απ τους θεσμούς του.

***Εργάτης-οδηγός στην ΕΘΕΛ**